

osoby na chodníku jdoucí znemožnily vkročení na chodník. Tato zjištěná okolnost nasvědčuje ve spojení s předchozím zjištěným dějem zjevně tomu, že úraz přivoděn byl jediné neprozřetelností automobilistů; neboť jen tím, že nezmírnili jízdu po případě nezastavili včas vůz, se stalo, že A, nemoha se pro lidi uhnouti na chodník, učinil pohyb, jenž měl v zápětí úraz. V tom jediné, že A použil jízdní dráhy, nelze ještě spatřovati nějaké zavinění, neboť jízdní dráha není ničím, čemu by se byl musil, zvláště za daných okolností, vyhýbat; její použití zavazovalo ho jen ku vynaložení zákonem předepsaného stupně opatrnosti (1297 ob. zák. obč.) Ze zjištění nižších stolic nevychází však ničeho na jevo, z čeho by se dalo souditi, že nedbal povinné pozornosti, naopak je tu, jak již uvedeno, zjištění, které takovýto předpoklad vylučuje, totiž, že A po daném znamení chtěl ihned vyhnouti se na chodník, že se mu to však pro lidi na něm jdoucí nepodařilo. Tím je nade vší pochybnost prokázána nejen příčinná souvislost mezi jednáním žalovaných řidičů automobilu a úrazem, nýbrž i jejich výhradné zavinění. Náhled soudu odvolacího, že žalovaná strana ručí v plném rozsahu za přihodivší se úraz, je proto jak v zákoně tak i ve skutkových zjištěních odůvodněn.

Čís. 151.

Ani za platnosti předpisů na ochranu nájemců není pronajímatel povinen, by již ve výpovědi z bytu důvod její udal neb dokonce opodstatnil. Tato povinnost vzejde mu teprve, když podány byly proti výpovědi námitky.

Vynášeje rozsudek dbáti má soud též takových závažných okolností, k nimž strany sice výslovně nepoukázaly, jež však vyšly na jevo z jednání a dokazování.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1919, Rv II 140/19.)

Dovolání žalovaného proti rozsudku odvolacího soudu, jímž potvrzen rozsudek první stolice, prohlásivší soudní výpověď z bytu za účinnou, nejvyšší soud nevyhověl, mimo jiné z těchto důvodů:

Jest ovšem správně, že v řízení o námitkách proti výpovědi považuje se vypovídatel za žalobce. Tím není však řečeno, že výpověď musela by vyhovovati předpisu § 226 c. ř. s. Její podstatný obsah stanoven jest § 562 c. ř. s., z něhož zejména vyplývá, že netřeba ve výpovědi důvod uvést, tím méně pak opodstatniti. Teprve, byly-li proti výpovědi podány námitky, jest za platnosti zákonných předpisů o ochraně nájemců věcí pronajímatele prokázati, že tu je důležitý důvod k výpovědi (§ 7, odst. 3 min. nař. ze dne 17. prosince 1918, č. 83 sb. zák. a nař.). V případě, o němž se tuto jedná, přednesl žalobce jako důležité důvody k výpovědi mimo jiné, že žalovaný křikem a voláním o pomoc při opětovných rodinných svárech ztrpčoval spolubydlitelům bydlení v domě a že s vodou nešetrně zacházel. Řízením průvodním vyšlo na jevo, že klid v domě rušen byl způsobem, spolubydlitele obtěžujícím, ze strany žalovaného i tím, že se v jeho bytě pozdě do noci zpívalo a hrálo, dále, že spolubydlitelé byli obtěžováni a dům poškozován též tím, že se v bytě ža-

lovaného květiny nemírně a neobezřetně zalévaly. Procesní soud první stolice byl nejen oprávněn, nýbrž přímo povinen, i těchto dalších skutečností si povšimnouti a dáti si otázku, zda tyto skutečnosti o sobě nebo ve spojení s tím, k čemu bylo žalobcem výslovně poukázáno, jsou důležitým důvodem k výpovědi. Máť procesní soud první stolice vynéstí rozsudek na podkladě ústního líčení (§ 414 c. ř. s.), tudíž dbáti všech okolností, pro spor závažných, zejména i těch, o nichž zvěděl ze seznání svědků, třebaže stranou nebylo k nim výslovně poukázáno.

Čís. 152.

**Věřitelům, odkázaným na uhrazovací jistinu, přísluší při napotomném
jejím rozvrhu úroky jen do dne příklepu.**

(Rozh. z 29. dubna 1919, R I 157/19.)

Při jednání o rozvrhu uhrazovacího kapitálu, uvolněného úmrtím výměnice, podal věřitel B odpor proti tomu, by jeho předchůdci A byly mimo kapitál a útraty přikázány z rozvrhové podstaty i účtované úroky ode dne příklepu do dne rozvrhového roku. — **P r v ý s o u d c e** (okresní soud v Novém Strašeci) zamítl tento odpor a přikázal účtované úroky, poněvadž poukázáním na uhrazovací kapitál nepozbývá zástavní věřitel nároku na uspokojení své pohledávky s úroky a má nárok na úrok v té míře, jaký byl z uhrazovacího kapitálu docílen. — **R e k u r s n í s o u d** (zemský soud v Praze) zamítl nárok na přisouzení účtovaných úroků. **D ů v o d y:** Úroky z hypotekárních pohledávek přísluší dle předpisu § 216 posl. odst. ex. ř. toliko d o d n e p ř í k l e p u a z ustanovení toho nečiní žádné výjimky ani předpis § 219 odst. 2 ex. ř. ohledně rozvrhu uhrazovacího kapitálu, neboť i to jest vlastně rozvrh nejvyššího podání, jenž určitým obnosem na krytí renty vyhrazeného a pominutím renty uvolněného. Že nížádným způsobem nemohou býti přikázány úroky po příklepu, plyne i z předpisu §u 219 odst. 2 ex. ř. samého, neboť dle něho má se rozvrh uhrazovacího kapitálu provést, možno-li již předem, hned při rozvrhu nejvyššího podání, a v takovém případě je zřejmo, že lze přihlížeti jen k úrokům až do příklepu, neboť nemůže býti ještě známo, kdy uvolnění kapitálu nastane a rozvrh jeho konati se bude. Každý jiný den mimo příklepu vzatý jakožto den rozhodný pro nárok úrokový jest libovolný a to platí též o dnu rozvrhu uhrazovacího kapitálu, jež první soudce za rozhodný považoval. Neprávem přikázal tedy první soudce věřiteli A též úroky ode dne příklepu až do dne rozvrhu. K tomu dlužno podotknouti, že formálního odporu tu třeba nebylo, neboť, ježto tu jde pouze o použití předpisů exekučního řádu, jichž soudce šetřiti musí, nedohodli-li se účastníci jinak (§ 214 ex. ř.), nedává k zamítnutí neoprávněného nároku podnět a základ teprv přednesení strany, jako při pravém odporu (§ 213 ex. ř.). Rekursní soud zamítl proto prostě neoprávněný nárok, aniž by byl odpor formálně vyřizoval.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti věřitele A.